

Gyombolai Mártonné Mojzes Éva

2013. november 17-én,
életének 77. évében
az Örök Hazába költözött.

Éva (néni) a Bokor nagy öregjei közé tartozott, tiszta és tiszteletre méltó életet élt. Akik ismerték, tudják, hogy saját magát mindig háttérbe szorítva segítette a környezetében élőknek éppúgy, mint a távoli rászorulóknak, mindig „a másik” érdekét nézte. Élete végéig hűséges volt: férjéhez-családjához-barátaihoz-közösségeihez-Bokorhoz-Egyházhoz-rászorulókhoz.

Hamvainak nyugalomba helyezése és az életéért hálaadó szentmise 2013. november 30-án a váci Fehérek templomában volt. A zsúfolásig megtelt templomban sokan köszöntük meg, hogy ismerhettük, barátunknak tudhattuk, tanulhattunk tőle.

Elkötelezett, odaadó, hitében állhatatos élete mindannyiunk számára világitó példa – most és mindörökké.

*A Bokor nevében **Tarnai Imre** búcsúztatta testvérünket:*

Amikor Éva és Marci testvéreink egymásra találtak, dinasztiát alapítottak. Se vége, se hossza azok sorának, akik nekik köszönhetik az életüket. Legendás hírűen nagy család jött össze erre a szentmisére, hogy megköszönjék Istennek édesanyjukat.

De összegyűlt itt egy másik, még nagyobb család is, amelynek testvérünk ugyancsak tagja. (Szándékosan nem tettem hozzá, hogy „volt”!). Több mint 30 esztendeje annak, hogy Éva rátalált Marcival együtt egy testvérbaráti közösségre. Ez a közösség annak a közösség-hálózatnak volt a tagja – és tagja azóta is –, amelyet jelenleg Bokor néven ismernek. Hát ez a Bokor az a bizonyos még nagyobb család, amely most itt felsorakozik a vér szerinti rokonság mellé, hogy velük együtt köszönetet mondjon. Mert van miért. Ahogyan Éva e három évtized során nem tudta volna elképzelni életét a Bokor nélkül, ugyanúgy a Bokor is elképzelhetetlen lett volna önelkülre. Ennek a Bokornak a nevében szólaltam most meg. Elsősorban az „Öregek 2” nevű közösség nevében, amelyben együtt imádkoztunk, tanultunk, és töltekeztünk erővel, kegyelemmel. Azután egy másik közösség nevében is, amelyet tréfásan „Pótkávéna” szoktunk nevezni, amely a közös felüdülést, szórakozást szolgálta.

Éva kezdettől fogva magáévá tette a Bokor eszményeit. Köztudott, hogy kis pedagógusi nyugdíjából meglehetősen szerényen éltek. Mégis mindig megtalálta a módját, hogy a harmadik világ éhezői számára hónapról-hónapra eljuttassa a nem csekély összeget tartalmazó borítékot. Erről közvetlen tapasztalatunk van. Megalkuvás nélkül vállalta Jézushoz tartozását akkor is, amikor ez emberi mércével mérve hátrányt jelentett számára. Azt pedig legszebben Marci fogalmazta meg, hogy „két lábon járó szeretet” volt, akinek mindig az képezte legfőbb gondját, hogy segítsen mindenkinek, akin csak tud. Ezért vállalt hosszú időn át aktív tevékenységet a helyi karitásiban is. És amikor mindenféle különködő vélekedések ütötték fel fejüket a jézusi tanítással kapcsolatban, ő mindig hűségesen kitartott a mellett, amit akkor tett magáévá, amikor a Bokrot megismerte.

A földi életből való távozása alkalmat ad arra, hogy mindezt megköszönjük Istennek, de valójában lényeges változást nem jelent ez az esemény. Hiszen közösségünk nemcsak akkor élt, amikor éppen fizikailag is együtt voltunk. Együtt voltunk és vagyunk mi folyamatosan, a közösség tagjai, sőt bizonyos tekintetben az egész Bokor. Együtt vagyunk szeretetben és egymásra figyelve egy

nagy, – hogy úgy mondjam – „virtuális szobában”, amelyiken van egy ajtó: ez az ajtó időnként kinyílik, hogy egy-egy testvérünk átmelessen a szomszédos titokzatos szobába. Tárt karokkal várja őt ott mennyei Apácánk, hogy most már minden zavaró körülménytől mentesen folytathassa azt, amit itt elkezdtünk. Kezdte a sort a nemrég boldoggá avatott Sándor István, aki annak idején Gyurka testvérünk lelki gyakorlatos beszédeit kinyomtatta, és egyébként is ezer szállal kötődött akkor alakulató közösségeinkhez, aztán folytatódott Andival, a Hampel házaspárral, Gyurkával, hogy csak a nevezetesebbeket említsem (hiszen a neveket vég nélkül sorolhatnám), míg most Éva testvérünk számára nyílt ki az ajtó. Nem számoltam meg, de az az érzésem, hogy lassanként többen vannak odaát, mint ahányan még mi toporgunk az ajtó előtt, várva, hogy számunkra is megnyílják. Így hát közösségi találkozóink nem szűnnek meg, csupán súlypontjuk helyeződik át.

Nekünk most egy ideig rossz lesz, hogy nélkülöznünk kell Éva kedves közelségét. Kérjük őt, imádkozzék értünk, itt maradtakért: tudjuk öhozzá hasonlóan intézni itteni életünket, hogy elérkezhesék számunkra is a boldogító találkozás napja Apácánkkal, övele és többi testvérünkkel.